

Regeringskansliet
Justitiedepartementet
103 33 Stockholm

Personskyddet för den centrala statsledningen (SOU 2004:108)

Säkerhetspolisen instämmer i huvudsak i de förslag till åtgärder som utredningen fört fram och redovisar i det följande sina synpunkter på betänkandet.

7.2.1 Bör begreppet den centrala statsledningen vidgas?

Enligt utredningen bör begreppet den centrala statsledningen utvidgas till att omfatta de partiledare, som utan att vara riksdagsledamöter, är ledare för de partier som finns representerade i riksdagen. Skälet till detta är enligt utredningen att en partiledare som inte valts in i riksdagen kan vara väl så utsatt som de partiledare som sitter i riksdagen. Med utgångspunkt i intresset av att skydda den politiska processen och det demokratiska systemet kan det vara svårt att motivera varför en partiledare som inte är riksdagsledamot skall behöva ha en osäkrare tillvaro.

Även om Säkerhetspolisen kan instämma i att också denna grupp kan behöva personskydd kan det diskuteras om begreppet den centrala statsledningen bör utvidgas ytterligare. Ursprungligen torde begreppet varit avsett att träffa de centrala organ i det svenska statskicket som räknas upp i 1 kap. regeringsformen (jfr. utredningen på s. 160). I den centrala statsledningen ingår också statssekreterarna och kabinetssekreteraren. Enligt Säkerhetspolisens mening kan det vara tveksamt att föra in partiledare som inte är folkvalda i den personkretsen. Därmed inte sagt att dessa personer inte vid behov skall åtnjuta samma skydd som de som ingår i den centrala statsledningen. Om behov skulle uppstå kan sådant skydd erbjudas redan idag efter särskilt beslut, såsom beträffande vissa medlemmar av kungafamiljen och främmande stats beskickningsmedlemmar.

Begreppet den centrala statsledningen finns inte definierat i författningstext, förutom i Rikspolisstyrelsens föreskrifter och allmänna råd om polisverksamhet rörande bevaknings- och säkerhetsarbete avseende den centrala statsledningen, FAP 224-2. En utvidgning av personkretsen, på sätt som

2005-03-23

AD 001-333-05

utredningen föreslår, skulle därmed kunna komma till stånd genom att Rikspolisstyrelsen ändrar begreppet i nämnda FAP. Enligt Säkerhetspolisens mening är det dock tveksamt om det är en uppgift för Rikspolisstyrelsen att utvidga den krets som bör räknas in i begreppet den centrala statsledningen. En utvidgning av den personkrets som Säkerhetspolisen skall ansvara för bör föregås av ett tydligt ställningstagande från regeringen. I det sammanhanget kan även diskuteras om personskydd vid behov också skall erbjudas andra personer, t.ex. höga myndighetschefer såsom riksbankschefen, rikspolischefen och överbefälhavaren. I så fall måste ökade resurser ställas till Säkerhetspolisens förfogande.

7.2.2 Bör personskydd vara obligatoriskt för vissa skyddspersoner?

Säkerhetspolisen instämmer i att skyddspersonerna själva måste få avgöra om personskyddsinsatser skall sättas in och i vilken omfattning det skall ske. Säkerhetspolisen strävar efter att vara tydlig i sin information till skyddspersonerna om olika skyddsåtgärder, för att dessa skall kunna få ett så fullständigt beslutsunderlag som möjligt innan de bedömer om de vill acceptera en personskyddsinsats. Säkerhetspolisen anser att det ofta finns mycket goda möjligheter att individanpassa personskyddet, vilket i hög utsträckning torde underlätta för skyddspersonerna att acceptera omfattningen av skyddsåtgärderna. Om någon skyddsperson i den centrala statsledningen avstår från personskydd informerar Säkerhetspolisen Statsrådsberedningen om detta.

7.2.3 Vilka intressen skall styra personskyddet?

Säkerhetspolisen delar utredningens bedömning att det är säkerheten för den centrala statsledningen som skall vara utgångspunkten för personskyddsverksamheten. Detta stämmer också överens med Säkerhetspolisens uppdrag enligt förordningen (2002:1050) med instruktion för Säkerhetspolisen. Utredningen föreslår att en person i den centrala statsledningen inte skall skyddas av Säkerhetspolisen i den mån hoten riktas mot personen i annan egenskap än den statsledande. I praktiken torde det dock vara näst intill omöjligt att göra en sådan uppdelning av olika hot och personskyddsinsatser som utredningen föreslår. Det torde ofta vara mycket svårt att avgöra om ett hot mot en skyddsperson förs fram på grund av att denne är riksdagsledamot, har ett kommunalt engagemang eller på grund av aktiviteter i andra sammanhang. Även om en sådan uppdelning vore möjlig är det svårt att tänka sig en situation där t.ex. ett statsråd som fått ett allvarligt hot riktat mot sig inte skulle skyddas av Säkerhetspolisen bara för att hotet bedöms ha anknytning till t.ex. ett tidigare kommunalt uppdrag. Säkerhetspolisen anser därför att det visserligen skall vara de speciella faror som är förknippade med uppdraget i den centrala statsledningen som skall utgöra motivet till personskyddet men, med hänsyn till att detta område i praktiken inte låter sig avgränsas, att personskyddsinsatser skall kunna erbjudas alla i den centrala

2005-03-23

AD 001-333-05

statsledningen som är i behov av det, oavsett om hoten bedöms bottna i något som inte har med det uppdraget att göra.

7.2.4 Vilka hot bör förebyggas?

Säkerhetspolisen instämmer i att inte bara kända hot utan även risken för oförutsebara händelser måste beaktas i personskyddsverksamheten. I dag råder en vidare syn på hot och risker inom Säkerhetspolisen än före mordet på Anna Lindh (se nedan under avsnitt 7.3.1). Säkerhetspolisen omarbetar för närvarande FAP 224-2 i syfte att klargöra att även diffusa hot och risker skall beaktas vid hot- och riskbedömningen (se nedan under avsnitt 7.5.1).

7.2.5 Bör personskyddet fortfarande bygga på hotbilsbedömningar?

Säkerhetspolisen anser att personskyddsåtgärder även i fortsättningen måste bygga på en bedömning av hotbilden och att riskerna för angrepp också måste betaktas.

7.3.1 Hotbilsbedömningarna

Enligt utredningen (s. 165) är det en nackdel att dagens hotbilsbedömningar utgår från kända hot och därmed utesluter okända eller latent hot och risker.

Latenta och eventuella hot har inte uteslutits ur hotbilsbedömningen tidigare, men Säkerhetspolisen instämmer i att dessa inte har beaktats i tillräcklig utsträckning. Vid Säkerhetspolisens hotbilsfunktion har det under hösten 2004 vidtagits åtgärder som innebär att möjliga hot med utgångspunkt bl.a. i fokusering i media, frågor eller uttalanden som kan uppfattas som kontroversiella eller annat som kan väcka starka känslor bland allmänheten på ett tydligare sätt än tidigare vägts in i hotbilsbedömningen. (Se även nedan under avsnitt 7.5.1 angående ändringar som Säkerhetspolisen avser att föreslå i FAP 224-2.)

Utredningen anser vidare att hotbilsbedömningarna bör ske separat för var och en av statschefen, talmannen, statsministern, statsråden och de partiledare som sitter i riksdagen samt att Säkerhetspolisen bör ompröva de taktiska hotbilsbedömningarna oftare än var sjätte månad.

Säkerhetspolisen upprättar sedan hösten 2004 separata taktiska hotbilder i enlighet med utredningens förslag. Dessa bedömningar uppdateras kontinuerligt och när särskild anledning därtill föreligger, t.ex. när mediafokuseringen av ett statsråd ökar. Dessa frågor är även föremål för reglering i FAP 224-2, se nedan.

2005-03-23

AD 001-333-05

7.3.2 Underlaget för Säkerhetspolisens bedömningar

Underlaget för Säkerhetspolisens bedömningar och de åtgärder som utredningen föreslår kommenteras nedan under avsnitt 7.5.3, 7.5.4 och 7.5.5.

7.4 Min bedömning av hur personskyddssystemet tillämpats i samband med mordet på Anna Lindh

Säkerhetspolisen anser att det är svårt att uttala sig om huruvida hotbilden och personskyddsinsatserna för Anna Lindh skulle ha sett annorlunda ut om Säkerhetspolisen hade gjort en separat hotbilda-bedömning, haft tillgång till tydligare och mer detaljerad information från Regeringskansliet, om FAP 224-2 varit ändrad samt om latent hot hade beaktats i högre grad vid tidpunkten för mordet. Med de erfarenheter Säkerhetspolisen har idag skulle dock en motsvarande mediaexponering av och uppmärksamhet runt ett statsråd i hög grad påverka hotbilda-bedömningen och därmed också personskyddsinsatserna. Sådana bedömningar har också gjorts och inneburit att livvaktsskydd erbjudits i stor omfattning.

7.5.1 En förändrad hotbilda-bedömning

Utredaren föreslår (s. 177 f) att det skapas en ordning där inte bara kända hot utan också eventuella eller latent hot kan motverkas. Dagens hotbilda-bedömningar bör kompletteras med en ny kategori bedömningar som knyter an till skyddspersonens situation, där bl.a. faktorer som mediaexponering, hur personen skildras i media, om personens företräder kontroversiella åsikter etc. skall påverka bedömningen. Säkerhetspolisen delar utredarens uppfattning. Det är mycket viktigt att Säkerhetspolisen blir bättre på att fånga upp och bedöma eventuella/latent hot och risker mot skyddspersonerna. Vid omarbetningen av FAP 224-2 kommer att föreslås att det, vid sidan av de nu gällande bedömningskategorierna terrorism, inhemsk extremism, annan opinionsyttring, mental störning och överförd hotbild, införs en ny kategori som rör de situationsbetingade hoten. I den kategorien skall beaktas att det kan föreligga en generell risk för hot mot en skyddsperson med utgångspunkt i bl.a. hur pass välkänd och lätt igenkännbar skyddspersonen är hos allmänheten, skyddspersonens funktion, mediaexponering, medias skildring av skyddspersonen samt om skyddspersonen framstår som kontroversiell eller företräder en åsikt som många tar avstånd ifrån. Exemplifieringen är inte uttömmande utan tänkt att ge en antydning om vilken typ av faktorer som bör beaktas vid bedömningen av situationsbetingade hot. Enligt utredningen bör grundinställningen när det gäller de latent eller eventuella hoten alltid vara att det föreligger en viss men låg risk för att sådana hot skall realiseras. Säkerhetspolisen delar den uppfattningen.

Utredningen anser vidare att beteckningen "mental störning" i FAP 224-2 bör bytas ut mot "hot som kan knytas till enskilda personer" eftersom "mental störning" är en missvisande beteckning, dels på grund av att mentalt störda generellt sett inte är mer våldsbenägna än andra, dels för att

2005-03-23

AD 001-333-05

Säkerhetspolisens hotbilda-bedömningar i kategorien också omfattar personer som inte kan betraktas som mentalt störda i sedvanlig mening. Till kategorien räknas bl.a. förföljare, eller s.k. stalkers, och rättshaverister.

Säkerhetspolisen instämmer i att beteckningen "mental störning" inte är en helt lämplig beteckning på kategorien. Även ordalydelsen "hot som kan knytas till enskilda personer" kan emellertid diskuteras, eftersom man kan förledas att tro att det är den enda kategori i vilken hoten kan knytas till en enskild person, vilket inte är fallet. I förslaget till ny FAP 224-2 är avsikten att definiera beteendet under kategorien som hot från personer som uppvisar eller tidigare uppvisat ett hotfullt, onormalt eller otillbörligt intresse för en skyddsperson.

I förslaget till ny FAP 224-2 har Säkerhetspolisen för avsikt att föreslå att hotbilda-bedömningen skall bedömas separat för de personer som utredningen föreslår, d.v.s. statschefen, talmannen, statsråden och partiledarna. För övriga skyddspersoner skall en separat hotbilda-bedömning göras när det är motiverat på grund av omständigheterna. Vidare har Säkerhetspolisen för avsikt att föreslå att det i ovannämnda FAP förs in en bestämmelse om att de taktiska hotbilda-bedömningarna skall omprövas var sjätte månad och däremellan uppdateras kontinuerligt. En omprövning innebär att en ingående genomgång av den taktiska hotbilden görs och att den revideras på de punkter där det är behövligt. Däremellan skall en kontinuerlig uppdatering ske med utgångspunkt i relevant information om skyddspersonen. Sådan information kan också medföra att en separat hotbilda-bedömning skall upprättas för en skyddsperson som tidigare endast varit föremål för en generell bedömning. Detta kan t.ex. gälla när en riksdagsledamot, som är föremål för en generell bedömning, har uttalat sig kontroversiellt i en fråga och/eller blivit utsatt för ett konkret hot.

Utredningen efterlyser en sammantagen analys av riskerna i de olika hotbilda-kategorierna. Säkerhetspolisen instämmer i att riskbedömningen behöver utvecklas. Så som riskbedömningen är uttryckt i nuvarande FAP 224-2 innebär en låg hotbild också att risken för angrepp är låg. Så behöver, vilket även utredningen påpekar, emellertid inte vara fallet. Inom Säkerhetspolisen pågår för närvarande ett arbete med att utveckla riskanalysen.

7.5.2 Bör hotbilda-arbetet ske inom kontraterrorismsroteln?

Säkerhetspolisen har efter en organisationsförändring, som trädde i kraft den 1 mars 2005, beslutat att lägga samman hotbilda-funktionen med analysenheten. Anledningen till detta är främst de synergieffekter som en sådan sammanläggning ger. Syftet är att skapa en bärkraftig enhet där de olika delarna av verksamheten skall kunna dra nytta av varandras erfarenhet och kompetens. Säkerhetspolisen anser att en ny enhet med ansvar för omvärldsanalys, strategisk analys och hotbilda-analys är en bättre lösning än att inrätta en särskild enhet för hotbilda-bedömningar. Genom den nya

2005-03-23

AD 001-333-05

enheten markeras hotbildsfunktionens betydelse för Säkerhetspolisens verksamhet.

7.5.3 Information från Regeringskansliet, riksdagen och hovet

Såsom utredningen uppmärksammat är det mycket viktigt att Säkerhetspolisen delges den information som finns från Regeringskansliet, riksdagen och hovet för att kunna göra välgrundade hotbilda-bedömningar. Det är angeläget att den information som erhålls är aktuell och att eventuella förändringar i t.ex. statsrådets engagemang meddelas så snart som möjligt och helst omedelbart.

När det gäller den förteckning över vilken information som statsrådets engagemangslistor bör innehålla som Säkerhetspolisen upprättat och som överlämnats till Regeringskansliet bedömer Säkerhetspolisen att Regeringskansliet har förbättrat underlaget. Säkerhetspolisen uppfattar också att hotbrev och liknande som kommer in till Regeringskansliet lämnas till Säkerhetspolisen i större utsträckning än tidigare, men kan inte bedöma hur stor andel av breven som kommer till Säkerhetspolisens kännedom. Detsamma gäller inträffade incidenter. Inflödet av information har ökat avsevärt och det kan förväntas öka ytterligare när de nya rutinerna har etablerats fullt ut. Säkerhetspolisen har också tillfört personskydds-enheten ökade personalresurser för att följa upp bl.a. engagemangslistorna. Säkerhetspolisen anser att denna ordning fungerar väl och anser att den är mer ändamålsenlig än att, såsom utredningen föreslagit, placera en tjänsteman från Säkerhetspolisen i Regeringskansliet. På Säkerhetspolisens initiativ har också etablerats ett samarbete med bl.a. statsrådets politiskt sakkunniga för att fånga upp information som kan ha betydelse för hotbilda-bedömningarna.

Sammanfattningsvis kan sägas att samarbetet med hovet, riksdagen och Regeringskansliet fungerar väl på detta område.

7.5.4 Information från den öppna polisen

Säkerhetspolisen instämmer i att det är lämpligare att försöka åstadkomma ett ökat informationsflöde från den öppna polisen genom ett aktivt arbete från Säkerhetspolisens sida när det gäller sådant som kan ha betydelse för personskyddsverksamheten, snarare än att i författning ålägga polismyndigheterna en rapporteringsskyldighet.

För att förmå polismyndigheterna att spontant informera Säkerhetspolisen om förhållanden som kan vara av intresse krävs att Säkerhetspolisen är aktiv i sitt arbete och i sin beskrivning av vad som kan vara av värde att få information om. Personskydds-enheten har utökat sin information till polismyndigheterna i betydande utsträckning, vilket har bidragit till att informationsflödet från öppna polisen till Säkerhetspolisen har ökat. Under början av 2005 har Säkerhetspolisen även tagit fram ett specifikt

2005-03-23

AD 001-333-05

informationsmaterial om hotbildsfunktionens arbete och uppdrag. Säkerhetspolisens hotbildsfunktion har för avsikt att under försommaren starta en informationskampanj där samtliga polismyndigheter skall besökas. Förhoppningen är att detta arbete skall öka polismyndigheternas kunskaper om och förståelse för Säkerhetspolisens hotbildsarbete samt leda till ett ökat informationsflöde i båda riktningarna.

7.5.5 Annat informationsinhämtande

Säkerhetspolisen är positiv till de författningsändringar som utredningen föreslår. De sekretessbrytande regler som föreslås kommer avsevärt att underlätta Säkerhetspolisens informationsinhämtande. Säkerhetspolisen anser emellertid att det bör övervägas om inte motsvarande sekretessbrytande regel bör införas på socialtjänstens område. Till socialtjänstens område räknas t.ex. vård av missbrukare.

I 7 kap. 4 § sekretesslagen (1980:100) finns föreskrifter om sekretess inom socialtjänsten till skydd för uppgifter om enskildas personliga förhållanden. Ett omvänt skaderekvisit gäller, vilket innebär presumtion för sekretess. I 14 kap. 2 § finns vissa regler som ger socialtjänsten möjlighet att lämna uppgifter till bl.a. en polismyndighet om uppgiften behövs där för t.ex. en förundersökning eller det föreligger misstanke om brott. I det senare fallet krävs att det angår misstanke om brott för vilket inte är föreskrivet lindrigare straff än fängelse i två år. Den s.k. generalklausulen i 14 kap. 3 § sekretesslagen omfattar inte sekretess enligt 7 kap. 4 § sekretesslagen. Enligt 13 kap. 10 § andra stycket 1 socialtjänstlagen (2001:453) skall från socialtjänsten utan hinder av sekretess lämnas uppgifter om huruvida någon vistas i ett hem för vård eller boende om uppgifterna för särskilt fall begärs av en polismyndighet.

Den uppgiftsskyldighet som finns inom socialtjänsten är inte tillräcklig när det gäller Säkerhetspolisens behov av information för personskyddsverksamheten. Det sagda kan illustreras med ett praktiskt exempel. Säkerhetspolisen begärde att få ut adressuppgifter från socialtjänsten i ett fall där en för Säkerhetspolisen känd person hotade och trakasserade en skyddsperson i den centrala statsledningen. Socialtjänsten nekade emellertid att lämna ut uppgifterna med hänsyn till att lindrigare straff än fängelse i två år inte var föreskrivet för det brott personen i fråga var misstänkt för.

Säkerhetspolisens informationsinhämtande skulle således underlättas i än större utsträckning om en sekretessbrytande regel motsvarande de som föreslås i utredningen infördes också på socialtjänstens område. Det sagda innebär att socialtjänsten utan hinder av sekretess skulle vara skyldig att lämna ut sådana uppgifter som behövs i verksamhet för personskydd för den centrala statsledningen om uppgifterna i ett särskilt fall begärs av en polismyndighet.

2005-03-23

AD 001-333-05

7.5.6 Information från Säkerhetspolisen till statsråden och andra skyddspersoner

Säkerhetspolisen har lämnat information till sina skyddspersoner sedan år 1989, om än inte i den utsträckning som utredningen anser bör ske. Information har t.ex. alltid lämnats till nytillträdde statsråd och när en livvachtsinsats är förestående. Under året har Säkerhetspolisen för avsikt att genomföra säkerhetssamtal med samtliga statsråd och partiledare. Samtalen kommer att genomföras i samarbete mellan personskydds-enheten, säkerhets-skydds-enheten och hotbilds-funktionen vid analys-enheten.

7.5.7 Dimensioneringen av livvaktsskyddet

Säkerhetspolisen har förståelse för att utredningen vill åstadkomma en större flexibilitet inom livvachtsstyrkan. Det finns dock planeringstekniska, operativa och lagtekniska problem med ensamarbete som livvakt. De vinster som teoretiskt skulle kunna uppstå kan i verkligheten bli väldigt begränsade. Det skulle också innebära stora praktiska problem att använda sig av endast en livvakt vid utförande av personskydds-uppdrag. Säkerhetspolisens uppfattning idag är att om hotbilden är så hög att en skyddsperson har bedömts vara i behov av livvaktsskydd skall en sådan insats genomföras av minst två personer för att ett godtagbart skydd skall kunna uppnås.

7.5.8 Den öppna polisens medverkan i personskyddet

Säkerhetspolisen delar utredningens uppfattning om att ansvarsfördelningen mellan Säkerhetspolisen och den öppna polisen måste framgå på ett tydligare sätt. Vidare instämmer Säkerhetspolisen i att det finns en diskrepans mellan ansvarsfördelningen i förordningen (1989:773) med instruktion för Rikspolisstyrelsen och förordningen med instruktion för Säkerhetspolisen å ena sidan och FAP 224-2 å andra sidan. I instruktionerna anges det tydligt att Säkerhetspolisen skall leda och bedriva polisverksamhet när det gäller bevaknings- och säkerhetsarbete som avser den centrala statsledningen eller som har samband med statsbesök och liknande händelser. I FAP 224-2 finns det dock ingen utpekad yttersta ansvarig om myndigheterna inte kommer överens. Säkerhetspolisen instämmer vidare i att en ändring av gällande föreskrifter som anpassar Säkerhetspolisens ansvar till vad som redan gäller enligt instruktionerna inte strider mot polislagen (1984:387).

I arbetet med omarbete FAP 224-2 övervägs en ändrad ordning där Säkerhetspolisen beslutar hur personskyddet skall utformas, om skyddet skall ges i form av närskydd eller distansskydd, i vilken form när- respektive distansskydd skall ges samt om medverkande polismän skall vara uniformerade eller civilklädda. Beslutet skall föregås av samråd med berörda polismyndigheter. Säkerhetspolisens beslut skall ses som en miniminivå som polismyndigheterna har att följa. Polismyndigheterna skall enligt förslaget självständigt fatta beslut om vilka resurser en insats kräver och skall därvid även beakta bl.a. lokala hot. Ett system för återrapportering från öppna

2005-03-23

AD 001-333-05

polisen om hur distansskyddet har fungerat vid en personskyddsinsats har redan införts. Säkerhetspolisen har dessutom intensifierat sina kontakter med polismyndigheterna i varje enskilt ärende för att förtydliga och förklara vilka åtgärder varje ärende bör omfatta. Personsskydds enheten har dessutom haft kontakter med Polismyndigheten i Stockholms län (den polismyndighet som genomför de flesta och mest omfattande distansskyddsåtgärderna) i syfte att förklara konsekvenserna av de nya rutinerna. En bestämmelse om återrapporteringsskyldighet kommer också att tas in i FAP 224-2.

Enligt Säkerhetspolisens uppfattning fungerar samarbetet med den öppna polisen väl, varför de ändringar som föreslås i FAP 224-2 inte torde innebära några större skillnader i praktiken. En personskyddsinsats skall, enligt förslaget, alltid föregås av samråd med berörd polismyndighet. Det är först om myndigheterna inte kan uppnå enighet som Säkerhetspolisen i praktiken kommer att utnyttja sin beslutanderätt. Att det finns en myndighet som är ytterst ansvarig för ett beslut är viktigt, inte minst vid ett eventuellt ansvarsutkrävande.

7.5.9 Statsrådets resor med statsrådsbilar

Säkerhetspolisen har tidigare i remissvar på departementspromemorian Ds 2004:27, Ersättningar och förmåner till statsråd m.m. redovisat sin ståndpunkt i frågan. Säkerhetspolisen framförde då att det ligger i sakens natur att det är säkrare att färdas med statsrådsbil än att t.ex. åka kollektivt. Säkerhetspolisen anförde vidare, även i fall där någon känd konkret hotbild mot ett statsråd inte föreligger, att det är viktigt att en hög personlig säkerhet upprätthålls. Med hänsyn till de intressen Säkerhetspolisen företräder bör det således alltid vara möjligt för statsråden att åka med en statsrådsbil. Att ett sådant brukande av statsrådsbil inte kommer att innebära några skattemässiga konsekvenser för statsråden torde innebära att fler statsråd än idag väljer ett säkrare färd sätt. Säkerhetspolisen vidhåller denna uppfattning.

7.6 Resursfrågor

Säkerhetspolisen har allt sedan oktober 2003 utökat rekryteringen och utbildningen av livvakter och fortsätter med rekryteringar under innevarande år och även framöver. Även i övrigt har personalförstärkning skett av såväl personskydds enheten som hotbildsfunktionen.

Detta yttrande har beslutats av säkerhetspolischefen Klas Bergenstrand. I den slutliga handläggningen har även deltagit polisöverintendenten Nils Kärrlander, enhetschefen Lars Kronberg, biträdande enhetschefen Örjan Ström, chefsjuristen Elisabeth Lager och verksjuristen Ulrika Melin, föredragande.

Klas Bergenstrand

Ulrika Melin